

GUSTAF FRÖDING

En ghasel

Ur *Guitarr och dragharmonika* (1891)

Jag står och ser på världen genom gallret;
jag kan, jag vill ej slita mig från gallret,
det är så skönt att se, hur lifvet sjuder
och kastar höga böljor upp mot gallret,
så smärtsamt gladt och lockande det ljuder,
när skratt och sånger komma genom gallret.

Det skiftar ljust af asp och al och björk,
där ofvanför står branten furumörk,
den friska doften tränger genom gallret.
Och öfver viken hvilket präktigt sken,
i hvarje droppe är en ädelsten,
se hur det skimrar härligt genom gallret!

Det vimlar båtar där och ångare
med hornmusik och muntra sångare
och glada människor i tusental,
som draga ut till fest i berg och dal;
jag vill, jag vill, jag skall, jag måste ut
och dricka lif, om blott för en minut,
jag vill ej långsamt kvävas bakom gallret!

Förgäfves skall jag böja, skall jag rista
det gamla obevekligt hårda gallret,
– det vill ej tänja sig, det vill ej brista,
ty i mig själf är smidt och nitadt gallret,
när själf jag krossas, krossas också gallret.

